

V parku.

Spisal Vojeslav Molè.

omladnji popoldan v dunajskem mestnem parku.

Vse že zeleni, kostanji, hrasti, breze; in hijacinte cveto in polnijo vzduh s svojim mamečim vonjem in tulipani se dvigajo ob njih strani ponosno v vseh baryah, pijani

same pomladne radosti.

Solnce se smeje skozi veje, srka s svojimi žarki iz zemeljnih grudi sveže, jasne boje in se odbija na marmorni beloti dveh labodov, ki ploveta kakor sen po ribniku neprenehoma, neprestano.

Solnce, solnce! Kako to greje, kako žene kri po žilah in ji daje novega življenja! Še vrhovi čutijo to in vršijo v rahlem vetru in si pravijo komaj slišno bogvekaj. Nekje v grmovju poje slavec pri belem dnevi Koga naj bi se tudi bal? Ljudje, ki hodijo tod mimo, mu ne store nič žalega, kvečemu se ustavijo, poslušajo, se nasmehnejo in se napotijo dalje.

Smeh polni vse poti, solnčni smeh zveni vsepovsod. Kako tudi ne? Pomlad je tu, solnce se smeje, stara breza se smeje, kos se smeje, in se človek ne bi smejal?

Tik pred mene prileti žoga. Kdo jo je zagnal? Deklica, stara morda dvanajst let, jo pride pobrat in zardi pri tem do drobnih ušesc.

„Elza, pazi vendar!“ ji zakliče starikava guvernanta. In Elza se obrne v drugo stran in vrže žogo visoko, da odtrga pri tem še s kostanja dve sveži peresci, ki se zazibljeta v zraku in zdrkneta na tla.

Lepa je Elza. Kakor metulj se ziblje njena vitka postava po peščeni poti, razpuščeni temni lasje se ji ulivajo na ramena, njen profil je še mehak, a lep kakor cvet napol razvite rože. In oči so ji tako črne, tako velike, tako smejoče! Kakor pesem so, ki se je zbudila nekje daleč in zveni na lahkih krilih nočnega zefirja bogvekam.

Škoda zate, Elza, škoda!

Glej, čez štiri leta, ko se ti razcveto grudi in bo tvoj stas vitek in poln in ti bo žarel obrazek iz las, kakor žari roža iz temnega peresja, takrat pride zate lep, nepozaben dan. Tisti večer boš sedela v gledišču v prvih ložah; in kukala bodo vprta vate namesto na oder. Vsa zardiš in vsa boš zmedena, ko zapaziš, kako zre vate

iz nasprotne lože mlad lep mož in se ti nasmihava. In potem zasanjaš vso noč o njem in se ti zbudi v srcu nekaj novega, nepoznanega, a tako neizrečeno sladkega!

In potem, Elza? Veš, potem pride večer, ves zvezdnatozlat, poln šuma vrtnih dreves in vodometovega šumljanja. Takrat zaplakaš same sreče, ko se prvokrat strnejo vajina usta, ko te poboža mehko po žametnih laseh, ko te objame okrog pasu in ti pove, da si mu vse na svetu. Nebo bo žarelo nad vama in svetla, velika zvezda se utrne v vajino srečo.

In potem? Ej, zabuči godba, zazvone zvonovi, mirte ti vpleto v lase, snežnobeke mirte! Zlat prstan ti nataknejo na drobni prst in ti čestitajo in se vesele ob tvoji sreči.

Ah, in potem? Potem ga spoznaš. Žalost pride v tvoje srce, da preplakaš cele noči sama in zapuščena. Upadejo ti lica in uvene tvoja mladost, edina tvoja tolažba ostane tvoja mala hčerka, a tudi ta ti umre in ž njo leže v grob vsak up.

In potem pride zopet dan, poln zvonjenja, a žalostnega; pod mrzlo zemljo te pokopljejo, tvoj mož te spremi do groba, se vrne domov in živi dalje s tvojim denarjem.

Škoda zate, Elza, škoda! —

Kam sem se zamislil? Smeh zveni okoli mene, solnce se smeje, breze se smejejo. Elza je vrgla žogo visoko, jo zopet ujela in se zasmejala v svoji otroški sreči, da so ji zablesteli med češnjevimi ustnicami biserni zobki.

Črn kos je priskakljal na stezico, se ustavil pred mano, me prezirno pogledal, kot da se je hotel zaničljivo zasmejati, in zopet odletel.

Od paviljona sem pa zveni šumeča godba.

Za srečo.

Naša mlada kri
kipi,
naše mlado srcé
trepeče,
rado bi pilo iz kupe sreče
do konca dní . . .
Zaman, zaman,
ker sreče ni!

Vinko Zupan.